

Druk nr 3401

Warszawa, 5 sierpnia 2010 r.

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VI kadencja
Komisja Nadzwyczajna "Przyjazne
Państwo" do spraw związanych z
ograniczeniem biurokracji
NPP-020-141-2010

Pan
Grzegorz Schetyna
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 32 ust. 2 regulaminu Sejmu Komisja Nadzwyczajna "Przyjazne Państwo" do spraw związanych z ograniczeniem biurokracji wnosi projekt ustawy:

- o zmianie ustawy - Kodeks wykroczeń.

Do reprezentowania stanowiska Komisji w pracach nad projektem ustawy został upoważniony poseł Adam Szejnfeld.

Zastępca Przewodniczącego
Komisji

(-) Adam Szejnfeld

USTAWA

z dnia 2010 r.

o zmianie ustawy – Kodeks wykroczeń

Art. 1.

W ustawie z dnia 20 maja 1971 r. – Kodeks wykroczeń (Dz. U. z 2010 r. Nr 46, poz. 275 i Nr 106, poz. 672) po art. 60² dodaje się art. 60³ w brzmieniu:

„Art. 60³. § 1. Kto sprzedaje towary poza miejscem do tego przeznaczonym, podlega karze grzywny.

§ 2. Przepisu §1 nie stosuje się do sprzedaży grzybów, owoców leśnych i płodów rolnych poza administracyjną granicą miasta.

§ 3. Jeżeli sprawca był uprzednio karany za wykroczenie określone w § 1, to można orzec przepadek towarów przeznaczonych do sprzedaży, choćby nie stanowiły własności sprawcy.”

Art. 2.

Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

Stan faktyczny oraz zarys celu projektu.

Uprawianie procederu polegającego na nielegalnej sprzedaży towarów w miejscach do tego nie wyznaczonych i nie przygotowanych – w dalszej treści uzasadnienia zwanego nielegalnym handlem ulicznym – ma wiele negatywnych skutków. Mamy w tym przypadku bowiem do czynienia z łamaniem prawa związanego z porządkiem i spokojem publicznym, ochroną środowiska i czystością w miejscach publicznych, czy wreszcie z bezpieczeństwem na drogach i ulicach. Nierzadko jednak, ze względu na niewiadome pochodzenie towarów oraz sposób ich oferowania (np. sprzedaż towarów spożywczych z naruszeniem norm sanitarnych, albo sprzedaż towarów przemysłowych niespełniających polskich norm bezpieczeństwa, w tym dotyczących ochrony dzieci), nielegalny handel uliczny wywoływać może również zagrożenie życia i zdrowia obywateli. Niebagatelne znaczenie ma także i to, że taka działalność niejednokrotnie stanowi zakłócenie estetyki i harmonii przestrzeni publicznej, co jest wielce istotne w kontekście odbioru wizerunku polskich miast i całego kraju, w oczach mieszkańców, a także w ocenie turystów zagranicznych.

Poza naruszaniem wyżej wskazanych przepisów porządkowych, na przykład dotyczących czystości w miejscach publicznych, przepisów sanitarnych, czy bezpieczeństwa ruchu drogowego, nielegalny handel uliczny w sposób oczywisty narusza również zasady uczciwej konkurencji na rynku. Powszechnie łamane są również przepisy związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, w tym prawa pracy, prawa podatkowego oraz ubezpieczeń społecznych i zdrowotnych. Z tych powodów, nielegalny handel uliczny niejednokrotnie prowadzony jest, zwłaszcza w dużych miastach i miejscowościach turystycznych, przez zorganizowane grupy przestępcze. Zajmują się one pozyskiwaniem towarów do sprzedaży, ich dostawą do swoich ulicznych punktów nielegalnego handlu, zatrudnianiem, ze złamaniem prawa pracy, osób do prowadzenia tej działalności, najczęściej jako tzw. „staczy”, czy „słupów”, bo nie są oni ani właścicielami podmiotów prowadzących sprzedaż, ani często nawet sprzedawcami. Działalność ta może być także powiązana z praniem brudnych pieniędzy, bowiem zyski z nielegalnej działalności jakoś trzeba zalegalizować. Osoby uprawiające ten proceder najczęściej nie opłacają opłaty targowej, którą uiszczają ci, którzy handlują w miejscach do tego wyznaczonych. Ponadto handlujący z naruszeniem przepisów prawa lokalnego nie tylko, że nie uiszczają należności publiczno-prawnych na rzecz gminy, ale też nie płacą podatku dochodowego oraz podatku od towarów i usług. Osoby te w zasadzie nie uiszczają również składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne. Działalność realizowana więc w takiej formie i okolicznościach jest najczęściej działalnością prowadzoną w tzw. szarej strefie. Szara strefa jest natomiast

zjawiskiem szkodliwym nie tylko dla interesu legalnie działających podmiotów gospodarczych, ale i jednostek samorządu terytorialnego oraz państwa.

Nielegalny handel uliczny realizowany „w biały dzień” naraża także na szwank wizerunek państwa. Brak bowiem praktycznych możliwości skutecznej walki z nielegalną działalnością z jednej strony zachęca do łamania prawa, a z drugiej strony zmniejsza szacunek do państwa, jego organów i prawa. Państwo bowiem, które nie potrafi poradzić sobie z nieakceptowanymi zjawiskami, z patologią wykroczeń i przestępstw traci autorytet w oczach swoich obywateli.

W konsekwencji oceny obecnej, nieakceptowanej sytuacji, proponuje się penalizację opisywanych zachowań, aby zapobiec niepożądanym przez państwo zjawiskom, których odbiór społeczny jest również negatywny. Na podkreślenie zasługuje to, że w ocenie projektodawców dotychczasowe przepisy Kodeksu wykroczeń, w tym w szczególności art. 54, art. 60¹ § 1 i art. 90, nie zapewniają efektywnej eliminacji negatywnych zjawisk będących przyczyną podjęcia niniejszej inicjatywy ustawodawczej.

Proponowana nowelizacja Kodeksu wykroczeń ma więc na celu uzupełnienie obecnie obowiązujących a nieskutecznych przepisów celem wyeliminowania z przestrzeni publicznej niepożądanego zjawiska sprzedaży towarów w miejscach do tego nie przeznaczonych i nie przygotowanych, w tym w szczególności w miejscach stanowiących „turystyczne wizytówki” aglomeracji miejskich, choćby takich jak okolice zabytków atrakcyjnych dla przyjezdnych turystów. Na podkreślenie zasługuje fakt, że omawiany proceder nielegalnego handlu ulicznego ma charakter ogólnokrajowy, a zgłaszane problemy w tym zakresie dotyczą tak miast dużych, na przykład Warszawy czy Łodzi, jak i mniejszych ośrodków, na przykład Zakopanego, czy Kołobrzegu.

Aktualny stan prawny:

Handel poza stacjonarnymi punktami sprzedaży detalicznej (sklepami), w miejscach do tego wyznaczonych przez władze lokalne, który można określić mianem sprzedaży targowiskowej, może być prowadzony:

- przez przedsiębiorcę osobiście, jako działalność handlowa,
- przez powierzenie pracy zarobkowej innym osobom przez przedsiębiorcę,
- w sposób okazjonalny – nie mający cech działalności gospodarczej, charakteryzujący się w szczególności tym, że sprzedaż nie jest wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły, czyli nie spełniający przesłanek z art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, przy czym kwestia ciągłości rozumiana jest, jako zamiar ciągłego działania.

Sprzedaż targowiskowa, niezależnie od wyżej wymienionych form, podlega opłacie targowej, co reguluje ustawa z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych oraz wiąże się jednocześnie z przestrzeganiem wielu innych ustaw, jak na przykład: ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych, ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, ustawy - Kodeks pracy, czy ustawy z dnia 17 czerwca 1996 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Jak widać, legalna działalność w zakresie sprzedaży targowiskowej jest obwarowana w Polsce obowiązkiem przestrzegania wielu przepisów znajdujących się w licznych ustawach. Działalność nielegalnego handlu ulicznego skutecznie jednak wymyka się sankcjom przepisów prawa oraz egzekucji organów państwa przede wszystkim z powodu braku wystarczająco restrykcyjnych kar dla organizujących i realizujących proceder nielegalnego handlu ulicznego w Polsce. W sposób ewidentny widoczne jest to głównie w przypadku zorganizowanych grup przestępczych, dla który istniejące w systemie prawa kary nie mają żadnego oddziaływania z powodu czerpania wysokich zysków z nielegalnego procederu.

Proponowane zmiany:

W związku z powyżej opisanymi praktykami w projekcie ustawy proponuje się wprowadzenie następujących zmian w kodeksie wykroczeń:

1. kary grzywny za prowadzenie sprzedaży towarów poza miejscami do tego przeznaczonymi (projektowany art. 60³ §1),
2. dopuszczenie prawa prowadzenia sprzedaży niektórych towarów, a mianowicie grzybów, owoców leśnych i płodów rolnych, jeśli dotyczyć to będzie działalności prowadzonej poza administracyjnymi granicami miast (projektowany art. 60³ §2),
3. fakultatywnego prawa orzekania przepadku mienia, jeśli sprzedający nie będą chcieli zastosować się do obowiązujących (projektowanych) przepisów (projektowany art. 60³ § 3), pod warunkiem, że uprzednio byli karani za to wykroczenie.

Ad. 1. Projektowany art. 60³ § 1. Ustanawiając zakaz sprzedaży towarów poza miejscem do tego przeznaczonym w sposób oczywisty należy taki zakaz obwarować sankcją karną. W przeciwnym razie zaproponowana norma prawna byłaby pustym przepisem. Jak dowodzi też od lat obserwowana praktyka, obecnie obowiązujące przepisy jak i na ich podstawie działania służb porządkowych, nie dają żadnego pozytywnego rezultatu

w eliminacji procederu nielegalnego handlu ulicznego. Jest to ewidentny dowód na to, iż prawo należy dostosować do potrzeb praktyki.

Ad. 2. Projektowany art. 60³ § 2. Ustanawiając zakaz z art. 60³ § 1 proponuje się równocześnie dopuszczenie prawa prowadzenia sprzedaży niektórych towarów, a mianowicie grzybów, owoców leśnych i płodów rolnych, jeśli dotyczyć to będzie działalności prowadzonej poza administracyjnymi granicami miast. Propozycję tę uzasadnia się dwoma istotnymi argumentami. Po pierwsze, dopuszczenie sprzedaży poza miejscami do tego przeznaczonym na innych terenach niż w granicach miast powinno być inaczej traktowane. Decyduje o tym specyfika funkcjonowania aglomeracji miejskiej, bowiem uprawianie tu procederu nielegalnego handlu ulicznego wywołuje dużo większe problemy, niż poza miastem. Ponadto, poza granicami miast zdecydowanie rzadziej a niekiedy i wcale nie występują miejsca, które wskazuje się, jako wyznaczone do handlu. Te natomiast prawnie wskazywane w zasadzie nie funkcjonują na stałe, lecz tylko w niektóre dni i godziny (np. targowiska w małych miejscowościach i na wsiach). Handlowanie w tych miejscach poza tradycyjnymi dniami i godzinami w zasadzie nie spełnia ekonomicznego sensu prowadzenia jakiegokolwiek działalności handlowej. Po drugie, bardzo często sprzedaż grzybów, owoców leśnych i płodów rolnych jest jedynym źródłem dochodu i utrzymania osób bezrobotnych, bezdomnych, czy też tych, które w ten sposób dorabiają do świadczeń pomocy społecznej, rent i emerytur. Prowadzenie sprzedaży wymienionymi towarami ma w zasadzie charakter sezonowy, pozwala także upłynniać produkty szybko psujące się, które w przeciwnym razie uległyby zepsuciu. Działalność taka więc nie ma charakteru stałego, nie jest dokuczliwa a zarazem często jest wręcz społecznie pożyteczna.

Ad. 3. Projektowany art. 60³ § 3. Proponuje się klauzulę dotyczącą fakultatywnego prawa dokonywania przepadku towarów, jeśli sprzedający nie będą chcieli zastosować się do obowiązujących (projektowanych) przepisów z uwzględnieniem przepisów art. 30 § 5 k.w., ale wyłącznie w przypadku wielokrotnego popełniania wprowadzanego wykroczenia. W ocenie projektodawców proponowany art. 60³ § 3 k.w. mieści się w kryteriach wyznaczonych przez ustawodawcę w art. 30 k.w. w zakresie zasad stosowania środka karnego w postaci przepadku przedmiotów oraz art. 33 § 4 k.w. w zakresie, w jakim Kodeks wykroczeń określa okoliczności obciążające. Należy jednocześnie podkreślić, że omawiana norma wydaje się najważniejszą w proponowanej nowelizacji. Jak bowiem dowodzi praktyka, a przede wszystkim relacje organów porządkowych i ścigania, kara grzywny nie wobec wszystkich naruszających prawo jest wystarczająco skuteczną sankcją przymuszenia do przestrzegania prawa, a zarazem prewencji ogólnej. W przypadku bowiem prowadzenia procederu nielegalnego handlu ulicznego na większą skalę, czy też z większą determinacją

jego uprawiana bez względu na kary, a szczególnie w przypadku uprawiania tego procederu przez zorganizowane grupy przestępcze, kara grzywny nie odnosi żadnego skutku porządkowego ani prewencyjnego. Dopiero zagrożenie utratą towarów przeznaczonych do nielegalnego handlu ulicznego może odnieść oczekiwany i pożądaný efekt. Z tych też powodów uznaje się zaproponowane rozwiązanie za zgodne z wymaganiami stawianymi przez art. 31 ust. 3 Konstytucji, bowiem projektodawcom niewątpliwie udało się zachować odpowiednią proporcję pomiędzy celami regulacji prawnej, a zaproponowanymi środkami, jakie mają służyć do urzeczywistnienia pożądanego zachowania. W pierwszej bowiem kolejności wobec nie przestrzegających norm prawa stosowana byłaby sankcja o mniejszej dolegliwości w postaci grzywny. Dopiero brak osiągnięcia pożądanego zachowania przy zastosowaniu sankcji podstawowej i to po więcej niż jednokrotnym dokonaniu omawianego wykroczenia dodatkowo skutkować mogłoby fakultatywną możliwością orzekania przepadku towarów. Tym sposobem proponowane rozwiązanie niewątpliwie daje zadość wymogom art. 31 ust. 3 Konstytucji RP. Sam fakt fakultatywności orzekania przepadku przez sąd powinien rozwiewać także wątpliwości związane z ewentualną rażąco dysproporcją pomiędzy ciężarem czynu a dolegliwością wymierzaną sprawcy. Należy bowiem oprócz rozważań prawnych wziąć przede wszystkim pod uwagę praktyczną rzeczywistość. Nielegalny handel uliczny dotyczy najczęściej towarów o niewielkiej wartości. Są to na przykład wyroby tekstylne, obuwie (najczęściej z produkcji ulokowanej w szarej strefie albo pochodzące z nielegalnego importu), rzadziej rękodzieło, pamiątki, płyty CD, czy DVD. Z artykułów spożywczych natomiast najczęściej są to owoce i warzywa. W procederze uprawiania nielegalnego handlu ulicznego w Polsce w zasadzie nie spotyka się więc sprzedaży na przykład metali i kamieni szlachetnych, czy oryginalnych towarów markowych. Wystąpienie więc sytuacji braku adekwatności sankcji do popełnionego czynu wydaje się być możliwością tylko do teoretycznego rozważania. W praktyce w zasadzie nie będzie miała miejsca. Projektodawcy nie mają też wątpliwości, iż proponowane rozwiązanie stoi w zgodzie z zapisami art. 64 Konstytucji RP dotyczącymi ochrony prawa własności. Wykonujący bowiem sprzedaż w zakresie nielegalnego handlu ulicznego z reguły albo jest właścicielem sprzedawanych towarów, co wyklucza wszelkie wątpliwości w tym zakresie, albo w zasadzie działa w imieniu i na rzecz właściciela sprzedawanych towarów prowadząc nielegalny handel uliczny. W takim natomiast razie trudno byłoby zgodzić się z tezą, iż przepadek towarów nie będących własnością sprawcy może godzić w prawo właściciela tego towaru. Właściciel bowiem jest podobnie zaangażowany w proceder nielegalnego handlu jak i bezpośredni sprawca, będąc najczęściej organizatorem wspomnianego nielegalnego procederu. Nie mamy tu więc do czynienia z sytuacją, iż towar może być własnością osoby trzeciej, która nie

przyczynia się, ani nie może zapobiec popełnieniu przestępstwa. Wszelkie natomiast inne sytuacje i okoliczności wątpliwe powinien rozstrzygać niezawisły sąd. Dlatego też z tych i wcześniej omówionych powodów zaproponowano rozwiązanie fakultatywne, a nie obligatoryjne dające szansę na ocenę postawy osoby uprawnionej.

Zaproponowane zmiany nie pociągają za sobą skutków budżetowych, a w dłuższej perspektywie powinny przynieść wręcz zwiększenie dochodów gmin i budżetu państwa poprzez zmniejszenie skali szarej strefy. Bardziej dotkliwe sankcje za nielegalny handel mogą bowiem w pewnym stopniu „zachęcać” do podejmowania legalnej działalności gospodarczej.

Proponowane przepisy przyczynią się do zwiększenia czystości, porządku i spokoju publicznego na ulicach polskich miast, bezpieczeństwa zdrowia i życia ludzi, ochrony środowiska naturalnego, ale też do ograniczenia procederu łamania przepisów związanych z prowadzeniem legalnej działalności gospodarczej, w tym prawa pracy, prawa podatkowego oraz ubezpieczeń społecznych i zdrowotnych. Wzmocnią też wizerunek demokratycznego państwa prawnego skutecznego w egzekwowaniu powszechnie obowiązującego prawa. Nie bez znaczenia jest bowiem w tym zakresie także wizerunek państwa. W obecnym stanie prawnym i faktycznym mamy do czynienia z dewaluacją zaufania obywateli do państwa i jego prawa oraz skuteczności organów. Jeśli bowiem określone osoby i grupy osób (najczęściej zorganizowane grupy przestępcze) „w biały dzień” prowadzą nielegalną działalność, a służby porządkowe oraz organa ścigania, wykorzystując dostępny wachlarz przepisów, nie mogą zlikwidować procederu nielegalnego handlu, zaśmiecania ulic polskich miast, narażanie zdrowia obywateli ze względu na handel towarami niewiadomego pochodzenia, łamaniem przepisów sanitarnych i ochrony środowiska oraz innych przepisów, to szacunek do prawa i państwa musi ulec obniżeniu. Wprowadzenie i egzekwowanie proponowanych przepisów powinno zmienić tę sytuację i wzmocnić zaufanie obywateli do państwa oraz wiarygodność organów władzy państwowej i samorządowej.

Ocena skutków finansowych dla budżetu państwa oraz budżetów jednostek samorządu terytorialnego

Wprowadzenie zakazu handlu poza miejscami do tego przeznaczonymi może przyczynić się do częściowej likwidacji tzw. szarej strefy i tym samym może spowodować zwiększenie dochodów jednostek samorządu terytorialnego i budżetu państwa, przy założeniu, iż podmioty prowadzące działalność tego rodzaju będą ją kontynuować, jako legalną działalność gospodarczą. Konsekwencją będzie również obowiązek uiszczenia opłaty z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych i prawnych czy odprowadzanie składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne, a także opłaty targowej. Zwiększenie wspomnianych

wpływów automatycznie przełoży się na zwiększenie dochodów budżetu państwa oraz budżetów samorządowych. Proponowane przepisy wprowadzające odpowiednie sankcje, m.in. kary grzywny czy prawo do dokonania przepadku mienia, mogą bowiem spowodować zarejestrowanie prowadzonej działalności i jednocześnie wpłynąć pozytywnie na budżet państwa oraz budżety samorządów terytorialnych.

Ocena zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej

Projekt ustawy nie jest objęty regulacją prawa Unii Europejskiej.

Warszawa, 11 sierpnia 2010 r.

BAS-WAPEiM-1479/10

Pan
Grzegorz Schetyna
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia
w sprawie zgodności z prawem Unii Europejskiej komisyjnego projektu
ustawy o zmianie ustawy – Kodeks wykroczeń (przedstawiciel
wnioskodawców: poseł Adam Szejnfeld)

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 roku – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (Monitor Polski z 2009 r. Nr 5, poz. 47, ze zm.) sporządza się następującą opinię:

I. Przedmiot projektu ustawy

Projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks wykroczeń zakłada ustanowienie nowego wykroczenia polegającego na sprzedaży poza miejscem do tego przeznaczonym. Zakaz nie dotyczyłby sprzedaży grzybów, owoców leśnych i płodów rolnych wykonywanej poza administracyjną granicą miasta.

Czyn zabroniony zagrożony byłby karą grzywny. Ponadto, możliwe byłoby orzeczenie przepadku towarów przeznaczonych do sprzedaży, choćby nie stanowiły własności sprawcy.

Ustawa ma wejść w życie w terminie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

II. Stan prawa Unii Europejskiej w materii objętej projektem ustawy

Kwestie objęte projektem ustawy nie są regulowane prawem Unii Europejskiej.

III. Analiza przepisów projektu pod kątem ustalonego stanu prawa Unii Europejskiej

Przedmiot projektu ustawy nie jest objęty zakresem regulacji prawa Unii Europejskiej.

IV. Konkluzje

Komisyjny projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks wykroczeń nie jest objęty regulacją prawa Unii Europejskiej.

Dyrektor Biura Analiz Sejmowych

Michał Królikowski

Warszawa, 11 sierpnia 2010 r.

BAS-WAPEiM-1480/10

Pan
Grzegorz Schetyna
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia

w sprawie stwierdzenia, czy komisyjny projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks wykroczeń (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Adam Szejnfeld) jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej w rozumieniu art. 95a Regulaminu Sejmu

Projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks wykroczeń zakłada ustanowienie nowego wykroczenia polegającego na sprzedaży poza miejscem do tego przeznaczonym. Zakaz nie dotyczyłby sprzedaży grzybów, owoców leśnych i płodów rolnych wykonywanej poza administracyjną granicą miasta.

Czyn zabroniony zagrożony byłby karą grzywny. Ponadto, możliwe byłoby orzeczenie przepadku towarów przeznaczonych do sprzedaży, choćby nie stanowiły własności sprawcy.

Komisyjny projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks wykroczeń nie jest objęty zakresem prawa Unii Europejskiej. Projekt nie jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej w rozumieniu art. 95a Regulaminu Sejmu.

Dyrektor Biura Analiz Sejmowych

Michał Królikowski

RZECZPOSPOLITA POLSKA
PROKURATURA GENERALNA

Warszawa, dnia 3.09. 2010 r.

PIERWSZY ZASTĘPCA
PROKURATORA GENERALNEGO

SEKRETARIAT SZEFA KS
WPLYNEŁO
dnia.....06.....09.....2010..... 200..... r.
.....
(podpis)

PG VII G 023/75/10

Pan

Lech Czapla

Szef Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie Ministrze

Odpowiadając na pismo z dnia 18 sierpnia 2010 r. nr GMS-WP-183-134/10, przy którym przekazano – w trybie art. 3 ust. 9 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2008 r. Nr 7, poz. 39 z późn. zm.) - komisyjny projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks wykroczeń, uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

Przedłożony do oceny projekt przewiduje wprowadzenie nowego typu wykroczenia. W myśl proponowanego art. 60³ § 1 k.w. karze grzywny będzie podlegał ten, kto sprzedaje towary poza miejscem do tego przeznaczonym. W § 2 przewiduje się wyłączenie stosowania § 1, jeżeli przedmiotem sprzedaży są grzyby, owoce leśne i płody rolne, a sprzedaż odbywa się poza administracyjną granicą miasta. W § 3 autorzy projektu proponują fakultatywny przepadek towarów przeznaczonych do sprzedaży, choćby nie stanowiły własności sprawcy, jeżeli był on już uprzednio karany za wykroczenie określone w § 1.

W uzasadnieniu projektowanej ustawy wskazano, że jej celem jest likwidacja nielegalnej sprzedaży towarów, czyli prowadzonej w miejscach do tego niewyznaczonych i nieprzygotowanych - tzw. handlu ulicznego, wywołującego negatywne skutki w sferze porządku i bezpieczeństwa w miejscach publicznych, w sferze fiskalnej państwa oraz godzącego w zasady uczciwej konkurencji na rynku .

Ustosunkowując się do treści proponowanych przepisów art. 60³ k.w. zauważyć należy, iż znamiona czynu określone zostały w sposób niejednoznaczny i wyznaczają inny zakres kryminalizacji, niż wynikałoby to z deklarowanego w uzasadnieniu *projektu* celu regulacji.

Sposób działania sprawcy określono w sposób pozwalający na uznanie, że kryminalizacją objęto nie tylko handel będący formą prowadzenia działalności gospodarczej, ale każdą transakcję sprzedaży. Tymczasem określenie przedmiotu czynności wykonawczej - „towary” jest pojęciem używanym dla określenia przedmiotu działalności gospodarczej. Przy aktualnej redakcji przepisu powstaje zatem wątpliwość, czy kryminalizacji podlega każda sprzedaż, czy tylko sprzedaż podlegająca opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług. Przy okazji zauważyć należy, iż użycie liczby mnogiej dla opisu przedmiotu czynności wykonawczej może powodować wątpliwości, czy sprzedawanie jednej rzeczy, albo nawet rzeczy jednego rodzaju wypełnia znamiona wykroczenia.

Brak dookreślenia miejsca, w rozumieniu projektowanego przepisu art. 60³ § 1 k.w., rodzi pytanie jakie miejsca są tymi właściwymi, przeznaczonymi do sprzedaży towarów. Należałoby się zastanowić, czy proponowana zmiana poważnie nie ograniczy możliwość sprzedaży towarów i to nie tylko w granicach administracyjnych miast. Należy mieć na uwadze, że sprzedaż może się odbywać nie tylko na terenach publicznych, ale też prywatnych, za pośrednictwem akwizytorów, telekomunikacji elektronicznej lub poczty.

Skoro intencją projektodawców jest zakazanie handlu ulicznego i to w miejscach publicznych, to należałoby doprecyzować okoliczności czynu w sposób odpowiadający celowi regulacji.

Istotne wątpliwości budzi proponowane wyłączenie odpowiedzialności za wykroczenie przewidywane w art. 60³ § 2 k.w. Sprzedaż grzybów, owoców leśnych i płodów rolnych może być prowadzona także na dużą skalę i powodować nie mniejsze utrudnienia w przestrzeni publicznej niż handel każdym innym towarem. Argumenty

przytoczone w uzasadnieniu za wyłączeniem odpowiedzialności za wykroczenie, jeżeli przedmiotem sprzedaży są grzyby, owoce leśne lub płody rolne, w takim samym stopniu dotyczą także innych produktów, np. produktów żywnościowych o krótkim terminie przydatności do spożycia.

Poza sferą rozważań autorów projektu pozostały przepisy rozdziału 10 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia (Dz. U. z 2006 r. nr 71 poz. 1225 z późn.zm.) oraz rozporządzenie Ministra Zdrowia z 13 listopada 2008 r. w sprawie grzybów dopuszczonych do obrotu lub produkcji grzybowych oraz środków spożywczych zawierających grzyby oraz uprawnień klasyfikatora (Dz. U. nr 218, poz. 1399).

W § 5 przywołanego powyżej rozporządzenia z dnia 13 listopada 2008 r. wskazano, iż grzyby świeże, rosnące w warunkach naturalnych oraz grzyby suszone pozyskiwane z grzybów rosnących w warunkach naturalnych, mogą być oferowane konsumentowi finalnemu wyłącznie w placówkach handlowych lub na targowiskach i pod warunkiem uzyskania atestu na grzyby świeże lub atestu na grzyby suszone.

Jak z powyższego wynika, każda partia grzybów wystawionych na sprzedaż musi mieć certyfikat – celem tej regulacji jest uniknięcie przypadków sprzedaży grzybów niejadalnych, których spożycie niejednokrotnie zagraża zdrowiu lub życiu.

Kolejnym argumentem przemawiającym przeciwko wyłączeniu odpowiedzialności za wykroczenie w zakresie proponowanym w art. 60³ § 2, jest zagrożenie dla uczestników ruchu drogowego, jakie stwarzają zarówno osoby handlujące przy drogach, jak i kierowcy, którzy na ich widok gwałtownie zatrzymują pojazdy, bądź zatrzymują je w miejscach niedozwolonych.

Niezależnie od przedstawionych powyżej wątpliwości co do zakresu regulacji w § 2 art. 60³ wskazać należy, że przepis ten został skonstruowany w sposób sprzeczny z zasadami poprawnej legislacji.

Pamiętać należy, że przepisy karne odnoszą się do osób, a nie do czynności sprawczych, dlatego też wyłączenie stosowania również winno odnosić się do osoby. Ponadto wskazanym byłoby ujednoczenie nazewnictwa i zastąpienie wyrazów „grzybów, owoców leśnych” wyrazami „płodów runa leśnego” - określeniem przyjętym w *ustawie z dnia 28 września 1991 r. o lasach* (Dz. U. z 2005 r. Nr 45, poz. 435 z późn. zm.).

Z powołaniem

PIERWSZY ZASTĘPCA
PROKURATORA GENERALNEGO

Marek Jamrogowicz

PRZEWODNICZĄCY
KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA

Nr WOK 020-102/10

Dot. GMS-WP-181-134/10

SEKRETARIAT SZEFA KS
WPŁYNEŁO
dnia 14.09.2010 r. 200..... r.
.....
(podpis)

Warszawa, 14 września 2010 r.

Pan Lech CZAPLA
Szef
Kancelarii Sejmu RP

W załączeniu, uprzejmie przesyłam opinię Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 9 września 2010 r. w przedmiocie komisyjnego projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks wykroczeń.

Wiceprzewodniczący
Krajowej Rady Sądownictwa

szef Ryszard Pęk

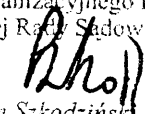
**OPINIA
KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA
z dnia 9 września 2010 r.**

w przedmiocie komisyjnego projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks wykroczeń.

Krajowa Rada Sądownictwa po zapoznaniu się z komisyjnym projektem ustawy o zmianie ustawy *Kodeks wykroczeń*, opiniuje go pozytywnie, nie zgłaszając uwag do projektu.

**Biuro Krajowej Rady Sądownictwa
ZA ZGODNOŚĆ Z ORYGINAŁEM**

DYREKTOR
Wydziału Organizacyjnego i Kadry
Biura Krajowej Rady Sądownictwa

Marian Szkodziński

Wiceprzewodniczący
Krajowej Rady Sądownictwa

sędzia Ryszard Pęk

PIERWSZY PREZES
SĄDU NAJWYŻSZEGO
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 13 września 2010 r.

BSA II - 021- 121/10

Pan
Lech CZAPLA
Szef Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie Ministrze,

W odpowiedzi na pismo z dnia 18 sierpnia 2010 r., GMS-WP-183-134/10 uprzejmie informuję, że Sąd Najwyższy nie zgłasza uwag do **komisyjnego projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks wykroczeń**.

Z poważaniem

Prof. dr. hab. Lech GARDOCKI